

Ni tant oasi ni tant fangar

JOSÉ ANTONIO GONZÁLEZ CASANOVA

PÚBLIC, 12.06.10

Sembla que l'oasi com a metàfora de la política catalana té un origen en l'esquerra, de quan Catalunya veia reconegut el seu fet diferencial i aplicava l'únic Estatut d'autonomia que havia aprovat la República. Davant d'una Espanya reaccionària i poc civilitzada, Catalunya seria un oasi de modernitat, progrés i convivència. No cal dir que es tractava d'un miratge. La lluita de classes era encara més palesa en una zona industrial, de sindicalisme combatiu, anarquisme violent i burgesia tan reaccionària com l'espanyola. D'oasi, res de res.

El pujolisme va recollir la metàfora de l'oasi, durant 23 anys, com a sinònim d'un règim exemplar d'integració, cohesió i pau social amb hegemonia del moviment nacional català i el seu cabdill. CiU va emprar el tòpic del fet diferencial aplicant-lo a la lluita caïnita dels grans partits estatals (PP-PSOE) mentre nosaltres gaudíem de la *pax jordina*. Nou miratge, però ara de dretes. El pujolisme va saber tenir-ho tot "lligat i ben lligat". Va pactar amb Madrid no empenyar amb reivindicacions catalanes; no va tocar els interessos creats de casa nostra; li va negar el pa i la sal a l'oposició socialista pel fet de representar l'enemic exterior de Catalunya; i va fomentar l'abstencionisme electoral dels immigrants. D'oasi, res de res. Més que un miratge va ser una mentida, que ha donat peu a la constant crítica de l'antinacionalisme català espanyolista.

En aquest temps de corrupció i de finançament il·legal del PP, tots els mitjans ultres s'han llançat com llops famèlics sobre l'*oasi nacionalista*, tot recordant els casos de Banca Catalana, Casinos, Planasdemunt,

Pallerols, Turisme i el 3% denunciats per Maragall. Els casos Pretòria i Millet són qualificats d'immillorables mostres de sociovergència. Tanmateix, aquesta mirada crítica sobre l'oasi és miop i estràbica. Veu en el nacionalisme el ciment psicològic d'un clot tancat i enfangat. En el fons, la seva mirada és tan pròpia de la dreta com la del nacionalisme conservador.

Recordo la queixa d'un extremeny contra els catalans perquè no invertien en la seva regió. Jo li vaig contestar que no era perquè fossin catalans, sinó perquè, des de la perspectiva capitalista, no trobaven rendible l'operació. La corrupció, a part de ser una feblesa humana que neix de la cobdícia, és consubstancial als valors morals capitalistes, injectats a les masses. El principal valor és que els diners estan per sobre de qualsevol religió o ètica, per sobre de tota persona i de la mateixa Terra. Fer dels diners un déu no suposa ser cobdiciós, avar, lladre, explotador, amoral. És simplement fer negoci. És el preu just, guanyat per una laboriositat que nega tot oci (*neg-oci*).

En l'ordre de presó de Prenafeta i Alavedra hi diu que van desenvolupar "una activitat esgotadora per tal d'aconseguir voluntats en l'àmbit polític i públic a favor dels seus clients, i que per tot allò van percebre les quantitats corresponents. La defensa sosté que això és legal i també un costum. ¿No es pot cobrar per fer d'intermediari? ¿I no poden els governants col·laborar amb ells donant facilitats, sobretot si s'invoquen el bé comú, la pàtria i la millora musical dels catalans?

El fang del nostre oasi, la veritat és que no arriba al format per la dreta espanyola allà on governa o ha governat, però, evidentment, no es diferencia de la corrupció d'Espanya endins. No és un oasi aïllat enmig del

desert hispànic. Diuen les estadístiques que tan sols un 2% de ciutadans cita la corrupció política o econòmica com un problema. Espanya és campiona en diner negre, tràfic d'influències, comissions il·legals i irregularitats urbanístiques. Els governants acusats de corrupció són aplaudits pels seus veïns i reelegits. La permissivitat dels espanyols (i els catalans) és molt gran, sobretot la dels de dretes.

Pel que fa als governants corruptes, la dreta catalana ha monopolitzat el poder durant molt temps (ara intenta recuperar les dues coses, el poder i el temps) i s'ha anat envoltant d'un fanguet discret, habitual, normal, propi d'un règim de clientelisme, que el tripartit no ha desarrelat, potser exagerant-ne la comprensió. Perquè en un oasi tots es coneixen i són amics. Els corruptors són uns lladres i els governants, els serenos. Sovint fan pactes d'ajuda. I de vegades, els serenos fan de lladres i els lladres es disfressen de serenos.

Però al nostre oasi no arribarà el fang al riu perquè d'on no n'hi ha no en raja.